lihha söiwad isse ärra sure römo piddo jures.

Joulo leiwaga sesamma luggu. Rootsi rahwas ka prukisid wannal aial issileiba jouluks tehha, mis omma lastele söötsid. Marahwa joulo leib se: Kui tewad jouluks leiba, siis tewad ka ühhe issileiwa; kolmkord waiutawad ehk presiga ehk söga sisse, ehk ka risti ühhe wötmega ehk pörsa luga peäle. Siñna leiba pannakse Joulo öseks künal pöllema, ja peawad sedda leiba pühhad otsa lauat. Muist murrendawad joulo, neäri ja kolmekunninga enne walget omma lojustele, annawad ka sola leiwa jure; muist pannakse pärrast pühhi kirsto hoiawaks, ja kui karja essimest korda tulleb wälja sata, ehk ka Jürripääw, jaggawad weistele, mis joulo leiwast üllejänud, ning lodawad nenda keik kahjo ja kurja karja peält ärrakeelwad.

Somemaal olli wannast se pruuk jälle, et leiko kuu aial ühhe sure leiwa teggiwad, koue ehk mürristamisse äbbajummala auuks, ja sedda teise aasta kewwadise külwi aiani hoidsid, ja siis wast keigesuggusse tembodega omma perrele jäggasid.

Monned pannewad ka Joulo ja Neäri hommiko presi ehk muu höbbe asja silmawee kappa sisse, ja pessewad selle weega silmad, ehk pannewad ka höbbedat lojuste künnasse ja ütlewad sest: et höbbe walget pannewad. Joulo laupääw öhto tewad ka söga ehk kridiga ristid toa ja lauda uste, sani korja ja monne muu riista peäle, ja Neäri tombawad ratta ümber, et nüüd